

Personages deel 1

In de vertrekhal was een kleine koffiestand. Ik liep er naartoe en bestelde een grote café latte. Naast me stond een dame met een hoedje op en een los bontje om haar nek. Ik keek naar het bontje. Er zat nog een hoofdje aan, van een nerts of een vos. Ik bleef staren naar dat kopje, tot de serveerster me riep om mijn aandacht op mijn koffie te richten, die dampend voor me klaar stond. Ik pakte de beker, deed cacao op mijn koffie en plaatste er een deksel op. Toen de dame haar bestelling had gedaan (een dubbele espresso) draaide ze zich naar me om en zei:

“Wees maar niet zo verbaasd, jij hebt dit zelf zo bedacht”.

Ze glimlachte kort en keek toen weer recht voor zich uit. Ik keek verbaasd naar haar maar ze leek mijn aanwezigheid niet meer op te merken. Ik nam mijn koffie en ging zitten op één van de stoelen in de wachtruimte. Naast me zat een jongetje te spelen op zijn Nintendo. Hij typte woorden in op het kleine schermje. Hij zuchtte en draaide zich naar mij om.

“Het lukt me niet” zei hij.

“Wat lukt je niet?” vroeg ik.

“Ik moet door die berg heen maar ik weet niet waarmee, ik moet het juiste woord bedenken”.

“Misschien kan ik je helpen, ik ben goed met woorden”.

“Dat weet ik” zei het jongetje en hij keek mij aan met twinkelende ogen. Ik keek verbaasd terug en hij bleef lachen.

“Ik moet iets hebben waarmee ik kan graven” zei hij, weer ernstig kijkend, “bedenk eens wat.. oh en het moet ook in het Engels zijn!”

“Een hakbijl? Probeer eens: a, x, e”. Het jongetje typte het in en juichte.

“Ja dat is het! Ik wist het wel, dat jij me kon helpen!”.

“Maar hoe wist je dat dan?” vroeg ik. Hij keek mij aan met een verbaasde blik:

“Jij hebt mij toch bedacht? Jij kan alles voor mij regelen!” zei hij lachend en ging verder met zijn spel. Ik schudde verbaasd mijn hoofd. Ik kende het spel, het was Scribblenauts voor de Nintendo DS en ja ik wist hoe ik erbij kon helpen. En die vrouw met dat hoedje en dat bontje, ik wist dat ik haar eerder had ontmoet, maar waar?

Al mijmerend staaarde ik uit het raam. Het vliegtuig waarmee ik zou vertrekken stond klaar en werd gevuld met nieuwe ladingen voedsel. Er stapte een man uit en liep de trap af, hij zag eruit als een piloot. Vanaf de trap keek hij de wachtruimte in. Hij keek mij aan en zwaaide. Ik keek naast en achter me of er iemand terugzwaaide maar zag niemand. Hij zwaaide nog een keer en aarzelend stak ik mijn hand op.

“Toe maar” zei de jongen naast me, “je kent hem”. Ineens zag ik de dame met het hoedje weer, ze had haar beker koffie in haar hand. Ze stond voor de ruit, keek naar de piloot en toen naar mij en gebaarde dat hij naar ons toe moest komen. Ik fronste. Hij kon hier toch helemaal niet komen? Maar de piloot liep een trap op langs het gebouw, die ik eerst niet had gezien, opende een deur die er eerst niet was en liep op ons af.

“Dames!” zei hij en gaf de dame met de hoed een handkus, aaide het kopje van haar bontje. Ik dacht dat ik een soort tevreden purrend geluid hoorde. De man liep mijn kant op. Eerst gaf hij mijn buurjongen een high five, draaide zich toen naar mij, pakte mijn handen en trok me overeind.

“Ik zou zo graag willen dat je weer naast me kwam zitten tijdens de vlucht, maar het kan dit keer niet”. De dame met het hoedje giechelde.

“Nee jij ook niet Irma, ik neem deze keer namelijk iemand anders mee”. Hij keek mij aan en toen de jongen. Die ruimde zijn Nintendo op en stond op.

“Mag ik echt naast je zitten in de cockpit deze keer?”.

“Ja dat mag, zij heeft dat voor je geregeld” zei hij en keek weer naar mij.

“Oh dankjewel!” riep het jongetje en vloog eerst de piloot en toen mij in de armen. De dame met het hoedje stond te springen van opwindning.

“Oh wat heerlijk wat heerlijk, wat zal je een plezier hebben, net als wij vorige keer, weet je nog, Orpheus?”. Ze aaide het kopje van het bontje en de oogjes gingen open en twinkelden.

Mijn benen werden slap. In een flits kwam er een beeld voorbij van een doorwaakte nacht, schrijven tot ik erbij neerviel, verwarde verhalen en personages, avonturen. De volgende dag kon ik er geen touw meer aan vastknopen, wat ik had geschreven. Maar deze mensen, ze zaten erin, ik wist het weer!

“Jullie..” begon ik. Ze keken me alle drie aan. “Jullie komen uit mijn verhalen!”.

“Jaaaa” kirde de vrouw, “en ik ben zo blij met hoe ik ben, zo gek als een deur, ik geniet me suf!”

Het jongetje, die nog steeds met zijn armen om me heen stond zei met tranen in mijn ogen:

“Ik was altijd alleen maar nu heb ik de stoere pilotenpapa die ik altijd heb gewild!”. De piloot kwam naar ons toen, sloeg zijn armen om ons twee en zei:

“Ik ben de gelukkigste man ter wereld, jij stapte naast me en werd mijn muze, zoals ik de jouwe was en ik vlieg nu weer met plezier”. Ik hapte naar adem, het duizelde me, maar ik voelde me zo gelukkig. Er klonk een gong en een damesstem verbrak ons moment:

“Dames en heren, vlucht MUZ123 gaat over enkele ogenblikken vertrekken, willen de laatste passagiers aan boord komen en de piloot ook graag”. Lachend keken we elkaar aan.

“We moeten gaan” zei de piloot, “ons avontuur tegemoet, wat jij hebt geschreven”.

“Ja” zei ik, “doe je voorzichtig als je de vliegende eenhoorns tegenkomt?”

“Natuurlijk” zei de piloot, gaf me een kus op mijn voorhoofd, nam de jongen bij de hand en ze liepen van me weg.

“Kom je Irma” zei de man en giechelend liep ze achter hen aan. Bij de deur draaiden ze zich alle drie om en zwaaiden naar me.

“Doorgaan hè, met schrijven, ik wil nog veel meer beleven!” riep de dame me toe en ik knikte. Ik wierp ze een kushandje toe en bleef ze nakijken totdat ze alle drie de trap op waren gegaan en in het vliegtuig verdwenen. Ik stond op, nam mijn trolley mee en liep ermee naar de wc. Daar kleedde ik me helemaal om. Een nieuwe fase, nieuwe kleren, een andere vlucht. Het was tijd voor een nieuw verhaal.